

des den Side, til hvilken jeg hører, stod og maatte stille sig til Forlaget; det synes, som om det ærede Medlem har læst Betænkningen for Spøg og har troet, at, naar Høiremedlemmerne, for at sige det rent ud, sagde i Betænkningen, at de stode paa Landstingets Standpunkt, da var det kun et Skilt, de havde heiset; der kunde ikke være nogen Tvivl om, at de vilde stemme for det ærede Medlems reale Ændringer. Det syntes det ærede Medlem at mene, at han kunde gaa ud fra uden videre. Nu vil jeg sige, at efter min Mening kunde det ærede Medlem fordrø af os, fra vor Side, en Del under denne Behandling; han kunde fordrø, at vi ikke stillede os anderledes til ham og hans Forslag, end vi have stillet os ved 2den og 3die Behandling. Det er en Fordring, som jeg for min Person skulde være med til at opfylde, og som jeg tror, Enhver vil være med til at opfylde. Jeg tror imidlertid, at, naar det ærede Medlem gik videre i sine Fordringer, skulde han i Forveien have overbevist sig om, at han ogsaa kunde faae disse videre Fordringer opfyldte. Men hvorledes have vi nu staaet ved 2den og ved 3die Behandling? Vi have staaet saaledes, at vi ikke have stemt for det ærede Medlems reale Ændringsforslag, men vi have været villige til at befordre det, som han fik vedtaget, uanset, hvorledes det var, videre over i Landstinget, og ved denne Behandling stille vi os ganske vist aldeles paa samme Maade. Kan det ærede Medlem faae sit Forslag vedtaget, vil der ikke være Noget i Veien for, at vi befordre det ærede Medlems Forslag videre; men naar det ærede Medlem stiller videregaaende Fordringer og siger: I skulle i Realiteten erklære Eder enige med mig, forekommer det mig, at det ærede Medlem først maatte forhøre sig, om det lod sig gjøre, naar han i Betænkningen kan læse sig til, at vi i Virkeligheden indtog et andet Standpunkt. Hvis det nu var saaledes, at det ærede Medlem var meget besværet med Hensyn til den Betydning, han tillagde Andres Stemmegivning, kunde der dog siges Noget for den Maade at tage Sagen paa; men ganske det Modsatte er Tilfældet. Det ærede Medlem har idelig ladet os høre, at vi ved 3die Behandling have været med til hans Forslag, og at det nu er vort. Hvis vi nu gik det Skridt videre, at vi stemte i Realiteten imod vor egen Overbevisning, imod det Forslag, som vi ønskede fremmet, og for det Forslag, som vi finde ikke duer det Allermindste, altsaa for de reale Ændringer, veed jeg virkelig ikke hvilket Ansvar vi vilde komme til at staa under, ikke blot i det ærede Medlems Dine — thi jeg ser godt, at han vilde incorporere os som Meningsfæller — men ogsaa udad til. Jeg tilstaar, at for mig har det en meget stor Betydning, at det ærede Medlem med Hensyn til Realiteten forlanger en anden Stilling af os og ikke vil gjøre det Allermindste for at lette os den.

Den ærede Ordsvører har sagt til det ærede Medlem, at han behøvede kun, om jeg forstod det ret, at afgive en Erklæring, hvorved han ganske aabent erkjendte, at vi ikke vare bundne, og i alt Fald ikke kunde føle os bundne til Noget, som finantzielt var under det Bestaaende. Jeg synes ikke, det var en overdreven Fordring. Jeg tror, at jeg har forstaaet det Forhold rigtig, og jeg synes ikke, at det er Ægen paa nogen god Villie til Smøbedommen under en loyal Forhandling, naar det ærede Medlem, som vist vil kunne indse, at det var en ret fornustig og ret billig Fordring, ikke vil opfylde den. Jeg tror i det Hele taget, at det ærede Medlem gjør sig skyldig i den Feil overfor os under denne Forhandling, under hvilken der maa være et vist Fællesskab imellem os, at han stiller saadanne Fordringer til os om Medvirken, at han aldrig vilde opfylde dem, naar de bleve stillede til ham. Men det forekommer mig dog, at, naar man vil en Ting i Fællesskab, maa der være en vis Gjenfærdighed i Ydelse. I denne Forbindelse maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at her jo har foreligget et Ændringsforslag, som ikke kom til Forhandling, og som jeg altsaa ikke skal omtale. Jeg beklager ikke videre, at det faldt igennem; thi det ærede Medlem fandt det uantageligt ikke blot formelt, men i Realiteten. Jeg skal her sige, at, hvis det var uantageligt i Realiteten, vilde jeg beklage det; thi Meningen med dette Forslag var kun at betegne, hvorledes vi kunde ønske at staa, naar vi gik herfra, nemlig at staa med en vis Frihed, i en friere Stilling. Med Hensyn til den Form, der skulde findes i saa Henseende, tror jeg hverken Grundlovens § 53, som det ærede Medlem er saa bange for, kan lægge nogen Hindring i veien, eller at vi fra vor Side vilde lægge nogenformhelt Hindring i veien. Hvis vi overfandt § 1 og Titelen, kunde det forsaavidt altsaa efter mit Skjøn ikke betegne Andet end vor friere Stilling. Det vilde idetmindste for mig være tilstrækkeligt, og for det ærede Medlem maatte det ogsaa være tilstrækkeligt; thi det ærede Medlem staaer sikkert. Vi vide, hvorledes det ærede Medlem staaer. Han har staaet ved 2den Behandling, og han har staaet ved 3die Behandling saaledes, at hans Forslag er almindelig anerkjendt, og at han vil staa med det i Haanden. Men nu vil det ærede Medlem tvinge os til at staa med hans Realitetsforslag i Haanden, og det synes jeg, at han har absolut Æret i. Saaledes stiller det sig for mig. Jeg vil meget beklage, om man ikke kan komme videre; men det forekommer mig, at der maa være visse Grændser for den Medvirken, man kan forlange med Hensyn til en saadan Sags Fremme som med Hensyn til andre Sager. Jeg har været med til i andre Sager af mindre Betydning, naar der ingen Enighed kunde opnaas i Realiteten, at sige, at saa kunde jeg ikke være med. Nu synes det, at saa-